

Fiona Valpy

Secretul ciocârliei

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Lexie, 1980

Este una dintre acele zile, la începutul verii, când cerul și marea deopotrivă sunt inundate de lumina soarelui. Zile ca aceasta sunt destul de rare aici, în zonele muntoase din Scoția, cât să fie remarcate și păstrate în memorie, folosite asemenea unor talismane împotriva întunericului îndelungat al iernii. Îi închei haina lui Daisy și-i așez o căciuliță de lână pe bucle. Chiar dacă razele soarelui sunt călduroase, vântul de pe dealurile de deasupra micii ferme poate totuși să înroșească nasul și să înghețe urechile, dându-le o nuanță de roz aprins. O pun apoi în portbebe și îl ridic pe umerii mei. Chicotește, adorând senzația de înălțime, își îngroapă degetele în părul meu și o pornim pe potecă.

Urcăm într-un ritm constant, lăsând în urmă apele Lacului Ewe, iar respirația mi se îngreunează pe măsură ce poteca devine mai abruptă, răsucindu-se printre pinii aflați de-a lungul pârâului ce susură și bolborosește plăcut în drumul lui în josul dealului. Ieșim, în cele din urmă, din întunericul ce se adună sub coroana copacilor, în lumina soarelui de pe terenul mai înalt. Simțind cum mușchii gambelor îmi iau foc, mă opresc preț de o clipă și inspir adânc aerul la fel de curat și de rece precum apa din pârâu. Mă întorc să privesc poteca pe care am venit. Mănunchiul de mici case văruiute în alb ce mărginesc aici și colo drumul de-a lungul malului lacului este încă vizibil, dar după alți

câțiva pași va dispărea cu totul, pe măsură ce dealurile acoperite de iarbă neagră ne cuprind în îmbrățișarea lor.

De-a lungul marginii potecii, pe jumătate ascunsă printre tufișurile de scoruș de munte și mesteceni, primulele își întorc fețele spre razele soarelui, în timp ce violetele timide încearcă să și le ascundă pe ale lor. Panta se uniformizează puțin, iar eu și Daisy cântăm în timp ce mergem, vocile noastre răsunând în aerul limpede.

Și vom merge cu toții împreună

Pentru a culege cimbru sălbatic de munte

De jur împrejurul ierbii negre în floare,

Vii și tu, fătucă, vii și tu?...

Tot mai sus, când rămânem fără cântece, o ciocârlie țâșnește din adăpostul arbustului cu flori galbene, zburând asemenea unei rachete minuscule pe cerul albastru de deasupra noastră. În liniștea care ne înconjoară, cântecul său pare să plutească în aer, suspendat, fiecare notă emisă cu o claritate perfectă creând un colier de sunete. Rămân nemișcată, iar eu și Daisy ne ținem respirația, ascultând, până când pasărea devine un punct minuscul, sus deasupra dealurilor, iar cântecul ei este furat de vânt.

Poteca devine o cărare îngustă, acoperită de iarbă, mai obișnuită cu copitele oilor și ale căprioarelor decât cu tălpile bocancilor. În cele din urmă, facem colțul și zărim un mic lac, adăpostit într-o adâncitură din versantul dealului. Daisy își flutură brațele încântată și râde la vederea acestuia. Astăzi, apa lacului abia dacă mai este vizibilă. Ca printr-o vrajă, adâncurile sale înnegrite de turbă sunt ascunse de o plapumă de nuferi albi, ale căror petale au fost deschise de căldura soarelui.

Îmi dau jos portbebeul de pe umeri, frecând zonele dureroase unde-mi intraseră curelele în piele, și-l sprijin de rămășițele acoperite de licheni ale unuia dintre pereții de piatră ai vechii căbanuțe în timp ce desfac cataramele,

scoțând-o pe Daisy din el. Aceasta o ia imediat la fugă pe piciorușele ei mici și robuste, sandalele roșii cufundându-i-se în pământul acoperit cu mușchi, și o prind, strângând-o în brațe și îngropându-mi chipul în căldura gâtului ei.

— O, nu, nu, domnișoară vitezomană! Apa poate să fie periculoasă, mai ții minte? Haide, ia-mă de mână și vom mergem împreună să aruncăm o privire.

Ne plimbăm pe malul apei, uitându-ne între stufăriș și pânzele ample ale steagurilor galbene la locul unde semnele lăsate de o vidră se întrevăd în pământul umed, brazda distinctă a unei cozi grele șerpuid printre urmele făcute de ghearele ascuțite ale animalului în noroi.

Odată ce am terminat de explorat malul, poposim într-o mică adâncitură căptușită cu mușchi și ne așezăm pe haina mea, una lângă cealaltă, ferite de vânt la adăpostul peretelui fronton al căbănuței. Acoperișul clădirii străvechi – odinioară căminul cuiva, poate, sau adăpostul pe timp de vară al unui păstor – se prăbușise complet, lăsând în urmă doar cochilia dărâmată a pereților și o vatră înnegrită sub șemineu. Cât Daisy se joacă, prefăcându-se că face o ceașcă și o farfurioară din nufărul pe care l-am cules pentru ea și fredonând distrasă în timp ce-mi toarnă ceai din ceainice imaginare, eu privesc de la înălțimea dealului aflat lângă lac spre locul în care apele mai vaste ale brațului mării se întind sub noi. Lumina-i străbate suprafața asemenea unei pietre aruncate în apă, fragmentându-se în frânturi ce orbesc ochii mai obișnuiți cu cenușiul cerului iernatic.

Trebuie să fie o iluzie creată de aceeași lumină pentru că, preț de o clipă, îmi imaginez că văd cocile vechi ale marilor nave ancorate acolo. Poate că sunt fantome, umbre lăsate în urmă din acea perioadă în care lacul era un loc secret de întâlnire. Clipesc și ele dispar, lăsând în urmă doar apa și insula, cu largul mării de dincolo de ea.

Un nor acoperă suprafața soarelui și, pe măsură ce lumina se schimbă, devin conștientă brusc de apele adânci și întunecate ale lacului, ascunse sub mulțimea de crini. Pe creasta dealului de deasupra noastră, o căprioară roșcată privește în tăcere în jur, făcându-se nevăzută atunci când îmi ridic capul pentru a-i întâlni privirea. Apoi umbrele dispar și revine lumina soarelui. Aud din nou cântecul ciocârliei de pe versanții de deasupra noastră. Mi-aș dori să aibă cuvinte, ca să-mi poată spune tot ceea ce știe.

Căci și acest loc – ascuns deasupra mării, înconjurat de dealuri – este unul al tainelor. Este un loc unde au început și s-au sfârșit vieți. Un loc unde singurii martori au fost ciocârliele și căprioarele.

Lexie, 1977

În timp ce mă grăbesc de-a lungul străzii, strecurându-mă prin mulțimea de oameni, ceasul de la Piccadilly Circus îmi spune ceea ce știu deja: am întârziat. Iar această audiție reprezintă marea mea ocazie, o șansă la un rol feminin principal într-o producție din West End. În graba mea, îmi prind vârful cizmei într-o piatră de pavaj neuniformă și mă împiedic, icnind din cauza durerii subite, și dau peste un trecător.

— Îmi pare rău, murmur eu, dar nu-și ridică privirea nici după ce l-am lovit și nici după ce mi-am cerut scuze, și ne vedem de drum amândoi, prinși în goana vieților noastre ocupate.

M-am obișnuit acum cu lipsa de personalitate a orașului, deși la început, cu ani în urmă, mutarea la Londra mi s-a părut destul de dificilă. Îmi era atât de dor de Cabana Pădurarului, încât resimțeam fizic durerea. Și-mi era încă și mai dor de mama. Era prietena, confidenta, cea mai mare susținătoare a mea, și mă gândeam adesea la ea, singură în căsuța văruiată de lângă lac. Orașul era înțesat de oameni și lumini și de zgomotele traficului. Nici măcar o ceașcă de cafea nu avea același gust ca acasă, în zona muntoasă din Scoția, pentru că ibricul din bucătăria îngustă din locuința mea era acoperit de calcar de culoarea sputei, ce contamina apa în timp ce aceasta fierbea.

Dar, în același timp, o parte din mine era ușurată că plecasem din Arduath. Anonimatul de care mă bucuram

în oraș era binevenit după senzația claustrofobică de a trăi într-o comunitate mică, unde toată lumea voia să știe ce făceai și nimeni nu ezita vreodată să-și spună părerea despre asta. Noua mea viață îmi oferea o libertate pe care nu o avusesem niciodată acasă și eram hotărâtă să profit de viitorul meu strălucit fără să privesc o clipă în urmă.

Îmi făcusem repede prieteni la școala de teatru pe care o urmam ca bursieră și începusem să mă adaptez. Orele lungi de cursuri istovitoare – dans, canto, actorie – și entuziasmul inedit al vieții mele urbane au înlocuit repede vechea mea realitate cu una nouă, plină de un farmec superficial.

Bineînțeles, acea realitate nu era deloc atât de plină de farmec. De aproape, costumele și machiajul își pierdeau magia sub lumina reflectoarelor, ieșind la iveală calitatea proastă și numeroasele improvizatii. Ne schimbam în cabine înghesuite, luptându-ne să ne facem loc în fața oglinzii printre grămezi de haine, creioane de ochi și agrafe de păr, unde totul era acoperit de un strat fin de pudră pe care o foloseam pentru a ne machia și a ne îndepărta luciul tenului. Aerul era încărcat de mirosul de sudoare și de parfum stătut și de fum pe care-l aduceam pe hainele noastre de pe străzile londoneze, și ne răstearm unii la ceilalți, eliberându-ne de emoțiile de dinaintea spectacolului. Dar totul era uitat într-o clipă odată cu adrenalina numărătorii inverse.

Încetul cu încetul, m-am obișnuit să merg kilometri întregi de-a lungul străzilor unde aerul este înțesat de suflarea stătută a șapte milioane de oameni, iar cerul de deasupra este decupat în dreptunghiuri de un cenușiu murdar, întrezărit ici și colo printre clădiri. Este atât de diferit de cerul de deasupra Lacului Ewe, care se arcuiește de la dealuri și până la linia orizontului într-o întindere neîntreruptă. M-am obișnuit și cu vremea din Londra. Sau, mai bine spus, cu lipsa acesteia. Anotimpurile din oraș sunt marcate mai degrabă de modificarea așfelor din

vitrinele magazinelor, decât de schimbări climatice reale: chiar și în toiul iernii, orașul pare să-și genereze propria căldură, ce se înalță din trotuarele umede și radiază din pereții de cărămidă ai caselor. La început, îmi lipsiseră uneori ferocitatea vremii scoțiene, puterea dezlănțuită a unei furtuni atlantice, frigul intens al unei dimineți senine și geroase și prima senzație slabă și înșelătoare de căldură a unei zile de primăvară. Dar mi-am ascuns repede puloverele tricotate manual în fundul comodei și le-am înlocuit cu bluzele mulate din bumbac și cămășile vaporoză din tifon pe care le purtau ceilalți studenți, mai potrivite pentru atmosfera sălilor de audiții și care-ți sporeau șansele de a atrage atenția unui agent sau a unui producător. Și am învățat să beau cafea în loc de ceai, chiar dacă o ceașcă era mai scumpă decât tot borcanul de cafea instant pe care-l cumpăra mama de la magazinul din Aultbea.

Mă strecur pe aleea de pe lângă teatru și intru pe ușa destinată artiștilor. Stomacul mi se strânge de emoții și înghit lichidul amar care îmi umple gura, ceea ce nu îmi va face deloc bine la voce. Ultimele luni au fost stresante: mi-am încheiat interpretarea în *Carousel* și am reluat întregul proces obositor de a participa la audiții. Nu am mâncat sau dormit prea bine. Îmi spun că anxietatea este de înțeles, având în vedere că nu am un loc de muncă și-mi fac griji cu privire la modul în care-mi voi plăti chiria pe măsură ce soldul meu bancar scade. Dar dincolo de asta este îngrozitoarea conștientizare, din ultimele săptămâni, a faptului că, încet, dar inevitabil, Piers își pierde interesul pentru mine. Poate, doar poate, dacă voi obține acest rol, mă va iubi din nou. Poate că vom reuși să regăsim pasiunea și entuziasmul acelor zile de început și totul va fi bine.

Mă alătur celorlalți care s-au adunat deja în culise și-mi dau jos haina, trecându-mi degetele prin păr pentru a-mi netezi buclele dezordonate de un roșcat-auriu.

— Îmi pare rău, îi spun asistentei de producție, care-mi bifează numele în mapa ei.

Îmi aruncă un zâmbet prea scurt pentru a fi sincer, apoi se întoarce cu spatele. Îi recunosc pe unul sau doi dintre ceilalți participanți: lumea teatrului muzical este una mică. Dar evităm să stabilim contact vizual; ne străduim în schimb să ne ținem emoțiile sub control și o ascultăm pe prima aspirantă care dă audiția pentru rolul principal feminin. Concurența pentru rol va fi una mare – presa vujește deja despre reluarea spectacolului de pe Broadway, iar biletele se epuizează repede.

Încerc să trag adânc aer în piept și să mă concentrez să intru în rolul Mariei Magdalena, dar gândurile îmi rătăcesc spre o altă audiție, din urmă cu doi ani, într-un alt teatru. Era pentru o producție a spectacolului *Audiții pe Broadway*, regizat de genialul Piers Walker, a cărui faimă era în ascensiune în lumea teatrului din West End.

M-a remarcat în timpul audiției. La sfârșitul zilei obositoare, m-a rugat să-l însoțesc la un pahar. Mi-a spus că mă voia în spectacol, chiar dacă eram mai degrabă o cântăreață-care-putea-dansa decât o dansatoare-care-putea-cânta, așa cum își doriseră ei inițial. Mi-a spus că aveam o strălucire, că-i aminteam de o Audrey Hepburn roșcată. Mai târziu în acea seară, mi-a spus că nu întâlnise niciodată pe cineva ca mine. Că aveam un talent rar. Că m-ar putea ajuta cu cariera mea. Iar în acea noapte, în timp ce zăceam pe cearșafurile încâlcite de pe pat, din apartamentul meu murdar, mi-a spus că aveam să-i fiu muză și că împreună urma să ne croim drum spre vârful industriei.

I-am sorbit cuvintele cu aceeași sete cu care băusem paharul de vin în barul din spatele Drury Lane. Cât de naivă am fost: ambele mi s-au urcat imediat la cap.

Pasiunea s-a stins acum, doi ani mai târziu, iar realitatea vieții își spune cuvântul. Recent, Piers a

început să vină acasă din ce în ce mai târziu de la teatru, menționând de mai multe ori numele unei noi starlete care, ține el să sublinieze, îi *înțelege* viziunea și alături de care e o *plăcere* să lucreze. Am început să-mi dau seama că are nevoie de validare din partea unui public mult mai mult decât am eu. Viața este un spectacol pentru el și, la fel ca în cazul producțiilor pe care le regizează, fiecare dintre relațiile lui pare să se încheie înainte ca senzația de noutate să dispară, iar apoi trece la următoarea. Încă mă agăț însă de speranța că eu voi fi cea care va schimba toate acestea. Că eu voi fi cea care-l va face să-și dorească să rămână.

Anxietatea constantă își spune cuvântul. Noaptea nedormite și senzația de greață din stomac au avut un efect asupra vocii mele, deși nu recunosc asta în fața nimănui. Poate că mi-am suprasolicitat-o puțin, dând audiții pentru diferite roluri care mi-au pus la încercare amplitudinea vocală. Dar nu pot lăsa această îndoială să mă afecteze acum. Trebuie să trec peste asta astăzi și să reușesc o interpretare care să-mi aducă rolul principal feminin în *Jesus Christ Superstar*.

— Alexandra Gordon.

Asistenta de producție îmi strigă numele. Așa că urc pe scenă și trag adânc aer în piept, hotărâtă ca, deși inima-mi bate în piept asemenea aripilor unei păsări captive, vocea mea să se înalțe din nou liberă, cu aceeași ușurință cu care zboară ciocârliele deasupra dealurilor din jurul fostei mele case.

Obțin rolul. Și timp de câteva săptămâni, Piers este la fel de atent ca la început, aducându-mi flori și scoțându-mă la cină pentru a sărbători. Totul va fi bine, îmi spun, răsuflând ușurată. Dar odată ce încep repetițiile,

mă chinui din ce în ce mai tare să ating notele înalte. Regizorul este îngrijorat și, când vorbește cu mine, îi văd ochii umbriți de îndoiala că nu a făcut alegerea potrivită pentru rol. Apoi, într-o zi, o antrenoare vocală mă trage deoparte și mă întrebă dacă sunt bine.

— Da, spun, forțându-mă să-i ofer un zâmbet larg. Au fost câteva luni dificile, dar îmi revin. Am avut și o mică problemă la stomac, dar mi-a trecut acum. Nu prea am fost în formă, dar vocea mea va fi în regulă după ce îmi voi reveni complet.

Sper că reușesc să par convingătoare. De fapt, mi-a fost îngrozitor de greață după ce am mâncat o felie de pâine prăjită și am băut o ceașcă de cafea în această dimineață, dar am trecut hotărâtă peste asta și am venit la muncă.

— În regulă, spune ea și mă privește cu îndoială. Dar Alexandra, am mai văzut asta întâmplându-se o dată. Sper că nu te deranjează că te întreb... ești însărcinată?

În secunda în care o spune, știu. E ca și când aș fi știut deja, doar că nu o recunoscusem față de mine însămi. Mâinile mi se îndreaptă automat spre stomac în timp ce mă albesc la față. O Maria Magdalena însărcinată nu va fi potrivită pentru rol, deși acesta a reprezentat probabil un risc în meseria ei. Mă clatin în timp ce pereții par să se prăbușească în jurul meu.

Antrenoarea vocală mă așază pe un taburet în colțul sălii de repetiții și-mi lipește capul de genunchi ca să nu leșin.

— Se poate întâmpla, îmi explică ea. În timpul sarcinii, modificările hormonale pot provoca umflarea corzilor vocale. Îți pot afecta amplitudinea vocală. Te-ai străduit să atingi notele, iar asta poate provoca o sângerare. Ar trebui să mergi la un specialist, să-ți faci un control. Și, cu siguranță, să-ți odihnești vocea un timp.

Furia lui Piers izbucnește cu forța unei furtuni atlantice.

— Ce dezastru, zice el atunci când îi spun totul în acea seară, după ce am fost la un doctor care mi-a confirmat atât că sunt însărcinată, cât și că am ceea ce pare a fi o leziune pe una dintre corzile mele vocale.

Mă întind pentru a-mi pune brațele în jurul lui, simțind nevoia disperată de o îmbrățișare, dar mă dă la o parte.

— Va trebui să scapi de ea, spune, iar focul furiei sale se transformă în mânie rece și necruțătoare în timp ce se întoarce pentru a-și turna un pahar mare de scotch.

Pentru o clipă, sunt confuză și cred că vorbește despre leziune. Dar apoi sunt cuprinsă de groază atunci când îmi dau seama că se referă la sarcină. Avortul este legal de zece ani, dar nici măcar nu l-am luat în calcul. Simt deja o conexiune cu acest copil, una care este în același timp extrem de protectoare și plină de tandrețe și dragoste.

Ia o înghițitură de whisky și continuă:

— Scapă de ea și apoi, dacă ai nevoie de o operație la gât, se pot ocupa ei de asta. Nu vrei să pierzi rolul.

Mintea mi se umple de zgomote de fundal și nu pot să gândesc limpede. Iar apoi, prin toată acea confuzie și teamă, aud vocea mamei mele, cântând versuri din cântece de dragoste și de suferință în bucătăria Cabanei Pădurarului:

— *Vrei să mă iubești și să mă părăsești?*

Vrei să renunți la dragostea ta adevărată?

Știi răspunsul la această întrebare: nu există nicio îndoială în privința a ceea ce va face Piers. Nu mai este de mult în această relație.

Și apoi zgomotul din capul meu dispare și nu mai am nicio urmă îndoială. Voi naște acest copil și-l voi crește singură. Poate că vocea mi se va reface cu timpul. Antrenoarea vocală a spus că există o șansă, atât timp cât leziunile nu sunt prea grave. Va trebui să merg la un specialist pentru a ști cu siguranță. Dar asta va trebui să aștepte câteva luni. Am niște economii puse deoparte din care, la nevoie, pot să trăiesc până când se naște copilul și pot să-mi reiau cariera. Nu s-a încheiat, e doar în așteptare. La urma urmelor, alte cântărețe au devenit mame și au avut și o carieră. Eu de ce nu aș putea să o fac?

Scotchul i-a dezlegat limba lui Piers, iar atunci când îi cer să plece, un șuvoi de insulte atât de pline de înverșunare îi iese pe gură, încât mă tem pentru ceea ce i-ar putea face copilului nostru. Îmi spune că nu vrea să mai aibă niciodată nimic de-a face cu mine, că sunt egoistă pentru că iau această decizie, că mă gândesc doar la mine, la fel ca toate actrițele pe care le-a întâlnit vreodată.

— Probabil că nici măcar nu e copilul meu.

Își pune jacheta pe el și, în timp ce deschide ușa, spune:

— Nu e de mirare că ți-au dat rolul – e clar că recunosc o curvă atunci când văd una.

Închid ușa în urma lui cu o bufnitură. Ultimele ecouri răsună în încăpere. Apoi mă prăbușesc la pământ și stau încovoiată pe plăcile murdare de pe podeaua holului, cu genunchii strânși la piept pentru a proteja noua viață care pâlpaie în pântecul meu în timp ce suspin în palme. Mă simt complet singură.

Dar un lucru este sigur, viața mea este acum la Londra. Nici nu mă gândesc să mă întorc în Scoția.